

EUROPAPARLAMENTS- OG RÅDSDIREKTIV (EU) 2018/2002

av 11. desember 2018

om endring av direktiv 2012/27/EU om energieffektivitet

EUROPAPARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPEISKE UNION HAR

under henvisning til traktaten om Den europeiske unions virkemåte, særlig artikkel 194 nr. 2,

under henvisning til forslag fra Europakommisjonen,

etter oversending av utkast til regelverksakt til de nasjonale parlamentene,

under henvisning til uttalelse fra Den europeiske økonomiske og sosiale komité⁽¹⁾,under henvisning til uttalelse fra Regionkomiteen⁽²⁾,etter den ordinære regelverksprosedyren⁽³⁾ og

ut fra følgende betraktninger:

- 1) Måtehold i energibehovet er en av de fem dimensjonene i energiunionsstrategien som ble fastsatt i kommisjonsmeldingen av 25. februar 2015 med tittelen «A Framework Strategy for a Resilient Energy Union with a Forward-Looking Climate Change Policy». Forbedring av energieffektiviteten i hele energikjeden, inkludert produksjon, overføring, distribusjon og sluttbruk av energi, vil være gunstig for miljøet, forbedre luftkvaliteten og folkehelsen, redusere klimagassutslippene, forbedre energisikkerheten ved å redusere avhengigheten av energiimport fra land utenfor Unionen, redusere energikostnadene for husholdninger og foretak, bidra til å avhjelpe energifattigdom og føre til økt konkurransevne, flere arbeidsplasser og økt økonomisk aktivitet i hele økonomien, og dermed forbedre livskvaliteten for borgerne. Dette er i tråd med Unionens forpliktelser innenfor rammen av energiunionen og den globale klimadagsordenen opprettet i Parisavtalen av 2015 om klimaendring etter den 21. partskonferansen under De forente nasjoners rammekonvensjon om klimaendring⁽⁴⁾ (heretter kalt «Parisavtalen»), der partene forpliktet seg til å holde økningen i den globale gjennomsnittstemperaturen på godt under 2 °C sammenlignet med forindustrielt nivå og tilstrebe å begrense temperaturøkningen til 1,5 °C sammenlignet med forindustrielt nivå.
- 2) Europaparlaments- og rådsdirektiv 2012/27/EU⁽⁵⁾ er et steg i retningen mot energiunionen, der energieffektivitet skal behandles som en energikilde i seg selv. Det bør tas hensyn til prinsippet om «energieffektivitet først» når nye regler for forsyningssiden og andre politikkområder fastsettes. Kommisjonen bør sikre at energieffektivitet og etterspørselsfleksibilitet kan konkurrere på like vilkår med produksjonskapasiteten. Energieffektivitet må tas i betraktning når det treffes beslutninger om planlegging av energisystemet eller om finansiering. Energieffektivisering må gjennomføres når det er mer kostnadseffektivt enn tilsvarende løsninger på forsyningssiden. Dette bør bidra til muligheten til å utnytte de mange fordelene ved energieffektivitet for Unionen, særlig for borgere og foretak.
- 3) Energieffektivitet bør anerkjennes som en avgjørende faktor og prioriteres ved framtidige beslutninger om investeringer i Unionens energiinfrastruktur.
- 4) For å oppnå et ambisiøst energieffektivitetsmål er det nødvendig å rydde hindringer av veien for å gjøre det lettere å investere i energieffektivitetstiltak. Et steg i den retningen er Eurostats presisering av 19. september 2017 om hvordan kontrakter om energiytelse skal bokføres i nasjonalregnskaper, noe som fjerner usikkerhet og letter bruken av slike kontrakter.

(1) EUT C 246 av 28.7.2017, s. 42.

(2) EUT C 342 av 12.10.2017, s. 119.

(3) Europaparlamentets holdning av 13. november 2018 (ennå ikke offentliggjort i EUT) og rådsbeslutning av 4. desember 2018.

(4) EUT L 282 av 19.10.2016, s. 4.

(5) Europaparlaments- og rådsdirektiv 2012/27/EU av 25. oktober 2012 om energieffektivitet, om endring av direktiv 2009/125/EF og 2010/30/EU og om oppheving av direktiv 2004/8/EF og 2006/32/EF (EUT L 315 av 14.11.2012, s. 1).

- 5) Det europeiske råd støttet 23. og 24. oktober 2014 et energieffektivitetsmål på 27 % for 2030 på unionsplan, som skal gjennomgås på nytt innen 2020 med sikte på et mål på 30 % på unionsplan. I sin resolusjon av 15. desember 2015 med tittelen «Towards a European Energy Union» oppfordret Europaparlamentet Kommissjonen dessuten til å vurdere om et energieffektivitetsmål på 40 % er gjennomførbart innenfor den samme fristen. Direktiv 2012/27/EU bør derfor endres for å tilpasse det til 2030-perspektivet.
- 6) Unionens behov for å nå sine energieffektivitetsmål på unionsplan, uttrykt i forbruket av primærenergi og/eller sluttforbruket av energi, bør angis tydelig i form av et mål på minst 32,5 % for 2030. Prognoser fra 2007 viste et forbruk av primærenergi i 2030 på 1 887 millioner tonn oljeekvivalenter (Mtoe) og et sluttforbruk av energi på 1 416 Mtoe. En reduksjon på 32,5 % gir henholdsvis 1 273 Mtoe og 956 Mtoe i 2030. Dette målet, som er av samme art som Unionens mål for 2020, bør vurderes av Kommissjonen med henblikk på å oppjustere det senest i 2023 ved betydelige kostnadsreduksjoner eller, dersom det er nødvendig, for å oppfylle Unionens internasjonale forpliktelser i forbindelse med avkarbonisering. Det finnes ingen bindende mål på medlemsstatsplan i 2020- og 2030-perspektivene, og medlemsstatenes frihet til å fastsette sine nasjonale bidrag basert enten på primærenergiforbruket eller sluttforbruket av energi, primærenergisparing eller endelig energisparing, eller energiintensitet, bør fortsatt ikke begrenses. Medlemsstatene bør fastsette sine veiledende nasjonale energieffektivitetsbidrag og ta hensyn til at Unionens energiforbruk for 2030 skal være høyst 1 273 Mtoe primærenergi og/eller høyst 956 Mtoe sluttenergi. Dette betyr at forbruket av primærenergi i Unionen bør reduseres med 26 %, og sluttforbruket av energi bør reduseres med 20 % sammenlignet med nivåene i 2005. En regelmessig vurdering av framdriften i retning mot å nå Unionens mål for 2030 er nødvendig, og er fastsatt i europaparlaments- og rådsforordning (EU) 2018/1999⁽¹⁾.
- 7) Energisystemenes driftseffektivitet blir til enhver tid påvirket av om det er mulig å mate energi inn i nettet fra forskjellige kilder, med forskjellige grader av tregghet og oppstartstider, på en uhindret og fleksibel måte. En forbedring av denne effektiviteten vil gjøre det mulig å utnytte fornybar energi bedre.
- 8) Forbedring av energieffektiviteten kan bidra til økt økonomisk vekst. Medlemsstatene og Unionen bør ha som mål å redusere energiforbruket uansett nivået av økonomisk vekst.
- 9) Medlemsstatenes forpliktelse til å opprette langsiktige strategier for å mobilisere investeringer i og lette renovering av den nasjonale bygningsmassen og underrette Kommissjonen om disse strategiene, fjernes fra direktiv 2012/27/EU og legges til europaparlaments- og rådsdirektiv 2010/31/EU⁽²⁾ dersom denne forpliktelsen passer inn i de langsiktige planene for nesten nullenergibygninger (NZEB – nearly zero-energy building) og avkarbonisering av bygninger.
- 10) I lys av klima- og energirammen for 2030 bør energisparingsforpliktelsen fastsatt i direktiv 2012/27/EU forlenges ut over 2020. Denne forlengelsen vil skape økt stabilitet for investorer og dermed oppmuntre til langsiktige investeringer og langsiktige energieffektivitetstiltak, for eksempel totalrenovering av bygninger med det langsiktige målet å lette en kostnadseffektiv ombygging av eksisterende bygninger til nesten nullenergibygninger. Energisparingsforpliktelsen spiller en viktig rolle når det gjelder å skape lokal vekst og lokale arbeidsplasser, og bør opprettholdes for å sikre at Unionen kan nå sine energi- og klimamål ved å skape ytterligere muligheter, og for å bryte forbindelsen mellom energiforbruk og vekst. Samarbeid med privat sektor er viktig for å vurdere på hvilke vilkår det kan åpnes opp for private investeringer i energieffektivitetsprosjekter, og for å utvikle nye inntektsmodeller for innovasjon på energieffektivitetsområdet.
- 11) Energieffektivitetstiltak har også en positiv virkning på luftkvaliteten, ettersom mer energieffektive bygninger bidrar til å redusere etterspørselen etter brensel til oppvarming, inkludert fast brensel til oppvarming. Energieffektivitetstiltak bidrar derfor til å forbedre luftkvaliteten innendørs og utendørs og bidrar på en kostnadseffektiv måte til oppnåelse av målene for Unionens luftkvalitetspolitikk, som fastsatt særlig i europaparlaments- og rådsdirektiv (EU) 2016/2284⁽³⁾.

⁽¹⁾ Europaparlaments- og rådsforordning (EU) 2018/1999 av 11. desember 2018 om styringen av energiunionen og klimatiltakene, om endring av europaparlaments- og rådsforordning (EF) nr. 663/2009 og (EF) nr. 715/2009, europaparlaments- og rådsdirektiv 94/22/EF, 98/70/EF, 2009/31/EF, 2009/73/EF, 2010/31/EU, 2012/27/EU og 2013/30/EU, rådsdirektiv 2009/119/EF og (EU) 2015/652, og om oppheving av europaparlaments- og rådsforordning (EU) nr. 525/2013 (EUT L 328 av 21.12.2018, s. 1).

⁽²⁾ Europaparlaments- og rådsdirektiv 2010/31/EU av 19. mai 2010 om bygningers energiytelse (EUT L 153 av 18.6.2010, s. 13).

⁽³⁾ Europaparlaments- og rådsdirektiv (EU) 2016/2284 av 14. desember 2016 om reduksjon av nasjonale utslipp av visse luftforurensende stoffer, om endring av direktiv 2003/35/EF og om oppheving av direktiv 2001/81/EF (EUT L 344 av 17.12.2016, s. 1).

- 12) Medlemsstatene er forpliktet til å oppnå kumulativ energisparing ved sluttbruk for hele forpliktelsesperioden 2021–2030, tilsvarende ny årlig sparing på minst 0,8 % av sluttforbruket av energi. Dette kravet kan oppfylles gjennom nye politiske tiltak som treffes i den nye forpliktelsesperioden fra 1. januar 2021 til 31. desember 2030, eller gjennom nye enkelttiltak som følge av politiske tiltak truffet i eller før forrige periode, forutsatt at enkelttiltakene som fører til energisparing, innføres i den nye perioden. For dette formålet bør medlemsstatene kunne benytte en ordning for energieffektivitetsforpliktelser, alternative politiske tiltak eller begge deler. Dessuten bør det tilbys ulike alternativer, blant annet at energi som brukes i transport, helt eller delvis skal tas med i beregningsgrunnlaget, for å gi medlemsstatene fleksibilitet med hensyn til hvordan de beregner mengden av sin energisparing, samtidig som det sikres at påkrevd kumulativ energisparing ved sluttbruk tilsvarende ny årlig sparing på minst 0,8 % oppnås.
- 13) Det vil imidlertid være urimelig å pålegge Kypros og Malta et slikt krav. Energimarkedet i disse små øymedlemsstatene har særlige kjennetegn som i vesentlig grad begrenser omfanget av tiltak som er tilgjengelige for å oppfylle energisparingsforpliktelsen, for eksempel forekomsten av en enkelt leverandør av elektrisk kraft, mangel på naturgassnett og fjernvarme- og fjernkjølingsanlegg, samt den begrensede størrelsen på oljedistribusjonsselskaper. Disse særlige kjennetegnene forsterkes av energimarkedenes begrensede størrelse i disse medlemsstatene. Kypros og Malta bør derfor bare være forpliktet til å oppnå kumulativ energisparing ved sluttbruk tilsvarende ny sparing på 0,24 % av sluttforbruket av energi i perioden 2021–2030.
- 14) Når medlemsstatene bruker en forpliktelsesordning, bør de utpeke pliktige parter blant energidistributører, foretak som selger energi på detaljistnivå og distributører eller forhandlere av drivstoff for transport på grunnlag av objektive og ikke-diskriminerende kriterier. Utpekingen eller unntaket fra utpeking av visse kategorier av slike distributører eller detaljister bør ikke anses som uforenlig med prinsippet om ikke-diskriminering. Medlemsstatene kan derfor velge om slike distributører eller detaljister eller bare visse kategorier av disse skal utpekes til pliktige parter.
- 15) Medlemsstatenes tiltak for energieffektivisering i transportsektoren kan medregnes for å oppfylle deres energisparingsforpliktelse ved sluttbruk. Slike tiltak omfatter strategier som blant annet er beregnet på å fremme mer effektive kjøretøyer, en overgang til andre transportformer som sykling, gange og kollektivtransport, eller mobilitet og byplanlegging som reduserer behovet for transport. I tillegg kan ordninger som framskynder innføringen av nye, mer effektive kjøretøyer, eller strategier som fremmer en overgang til mer effektivt drivstoff som reduserer energiforbruket per kilometer, også medregnes, forutsatt at de oppfyller reglene om vesentlighet og addisjonalitet fastsatt i vedlegg V til direktiv 2012/27/EU, som endret ved dette direktivet. Slike tiltak bør, dersom det er relevant, være i samsvar med medlemsstatenes nasjonale politiske rammer som er opprettet i henhold til europaparlaments- og rådsdirektiv 2014/94/EU⁽¹⁾.
- 16) Tiltak som medlemsstatene treffer i henhold til europaparlaments- og rådsforordning (EU) 2018/842⁽²⁾, og som fører til energieffektivisering som kan verifiseres, måles eller beregnes, kan anses som en kostnadseffektiv måte for medlemsstatene å oppfylle sin energisparingsforpliktelse på i henhold til direktiv 2012/27/EU, som endret ved dette direktivet.
- 17) Som et alternativ til å kreve at de pliktige partene oppnår den mengden kumulativ energisparing ved sluttbruk som kreves i henhold til artikkel 7 nr. 1 i direktiv 2012/27/EU, som endret ved dette direktivet, bør det være mulig for medlemsstatene i deres forpliktelsesordninger å tillate eller kreve at de pliktige partene bidrar til et nasjonalt energieffektivitetsfond.
- 18) Uten at det berører artikkel 7 nr. 4 og 5 som endret ved dette direktivet, bør medlemsstatene og de pliktige partene benytte alle tilgjengelige midler og teknologier for å oppnå den kumulative energisparingen ved sluttbruk som kreves, blant annet ved å fremme bærekraftige teknologier i effektive fjernvarme- og fjernkjølingsanlegg, effektiv infrastruktur for varme og kjøling og energirevisjoner eller tilsvarende energistyringssystemer, forutsatt at den angitte energisparingen oppfyller kravene fastsatt i artikkel 7 i vedlegg V til direktiv 2012/27/EU, som endret ved dette direktivet. Medlemsstatene bør etterstrebe en høy grad av fleksibilitet i forbindelse med utformingen og gjennomføringen av alternative politiske tiltak.
- 19) Langsiktige energieffektivitetstiltak vil fortsette å føre til energisparing etter 2020, men for å bidra til Unionens energieffektivitetsmål for 2030 bør disse tiltakene føre til ny sparing etter 2020. På den andre siden bør energisparing som er oppnådd etter 31. desember 2020, ikke medregnes i kumulativ energisparing ved sluttbruk som kreves for perioden fra 1. januar 2014 til 31. desember 2020.
- 20) Ny sparing bør komme i tillegg til vanlige tiltak («business as usual»), slik at sparing som ville ha skjedd under alle omstendigheter, ikke skal medregnes i oppnåelsen av kravene til energisparing. For å beregne virkningen av de innførte

(1) Europaparlaments- og rådsdirektiv 2014/94/EU av 22. oktober 2014 om utbygging av en infrastruktur for alternativt drivstoff (EUT L 307 av 28.10.2014, s. 1).

(2) Europaparlaments- og rådsforordning (EU) 2018/842 av 30. mai 2018 om medlemsstatenes bindende årlige reduksjoner av klimagassutslipp i tidsrommet 2021–2030 som bidrag til klimatiltak for å oppfylle forpliktelsene i henhold til Paris-avtalen, og om endring av forordning (EU) nr. 525/2013 (EUT L 156 av 19.6.2018, s. 26).

tiltakene bør bare nettosparing, målt som endringen i energiforbruket som kan henføres direkte til det aktuelle energieffektivitetstiltaket, medregnes. For å beregne nettosparingen bør medlemsstatene fastsette et referansescenario for hvordan situasjonen vil utvikle seg uten det aktuelle tiltaket. Det aktuelle politiske tiltaket bør vurderes mot dette referansescenariet. Medlemsstatene bør ta hensyn til at det i samme tidsrom kan bli gjennomført andre politiske tiltak, som også kan påvirke mengden energisparing, slik at ikke alle endringer som er observert siden innføringen av et bestemt politisk tiltak som skal vurderes, kan tilskrives utelukkende det politiske tiltaket. For å sikre at kravet til vesentlighet oppfylles, bør den pliktige, deltakende eller bemyndigede partens tiltak faktisk bidra til at den angitte energisparingen oppnås.

- 21) Det er, når det er relevant, viktig å vurdere alle ledd i energikjeden i beregningen av energisparing, for å øke potensialet for energisparing ved overføring og distribusjon av elektrisk kraft.
- 22) Effektiv vannforvaltning kan bidra i vesentlig grad til energisparing. Vann- og avløpssektoren står for 3,5 % av elektrisitetforbruket i Unionen, og denne andelen forventes å øke. Samtidig står vannlekkasjer for 24 % av det totale vannforbruket i Unionen, og energisektoren er den største forbrukeren av vann med 44 % av forbruket. Potensialet for energisparing gjennom bruk av smarte teknologier og prosesser bør undersøkes grundig.
- 23) I samsvar med artikkel 9 i traktaten om Den europeiske unions virkemåte bør Unionens energieffektivitetspolitikk være inkluderende og bør derfor sikre at forbrukere som er rammet av energifattigdom, har tilgang til energieffektivitetstiltak. Forbedringer av bygningers energieffektivitet bør særlig komme sårbare husholdninger til gode, inkludert husholdninger som er rammet av energifattigdom, og eventuelt personer som bor i sosialboliger. Medlemsstatene kan allerede kreve at de pliktige partene inkluderer sosiale mål i energisparingstiltak i forbindelse med energifattigdom, og denne muligheten bør utvides til også å omfatte alternative politiske tiltak og nasjonale energieffektivitetsfond, og bør endres til en forpliktelse, samtidig som medlemsstatene får beholde full fleksibilitet med hensyn til deres størrelse, virkeområde og innhold. Dersom en ordning for energieffektivitetsforpliktelser ikke tillater tiltak knyttet til individuelle energiforbrukere, kan medlemsstaten treffe tiltak for å avhjelpe energifattigdom utelukkende ved hjelp av alternative politiske tiltak.
- 24) Rundt 50 millioner husholdninger i Unionen er rammet av energifattigdom. Energieffektivitetstiltak må derfor stå sentralt i enhver kostnadseffektivitetsstrategi for å bekjempe energifattigdom og forbrukernes sårbarhet, og de må være et supplement til trygdepolitikken på medlemsstatsplan. For å sikre at energieffektivitetstiltak reduserer energifattigdommen for leietakere på en bærekraftig måte, bør slike tiltaks kostnadseffektivitet samt at de er overkommelige for eiere og leietakere tas i betraktning, og tilstrekkelig økonomisk støtte til slike tiltak bør garanteres på medlemsstatsplan. Bygningsmassen i Unionen bør på lang sikt konverteres til nesten nullenergibygninger i samsvar med målene i Parisavtalen. Framdriften i renovering av bygninger er for tiden utilstrekkelig, og bygninger som bebos av borgere med lav inntekt som er rammet av energifattigdom, er de som er vanskeligst å nå. Tiltakene fastsatt i dette direktivet med hensyn til energisparingsforpliktelser, ordninger for energieffektivitetsforpliktelser og alternative politiske tiltak er derfor av særlig betydning.
- 25) Lavere energikostnader for forbrukere bør oppnås ved å hjelpe forbrukerne å redusere sitt energiforbruk gjennom å senke bygningers energibehov og forbedre apparaters effektivitet, i kombinasjon med at lavenergitransport gjøres tilgjengelig og integreres med offentlig transport og sykling.

- 26) Det er svært viktig å øke alle unionsborgeres bevissthet om fordelene ved økt energieffektivitet og å gi dem nøyaktig informasjon om hvordan dette kan oppnås. Økt energieffektivitet har også stor betydning for Unionens energiforsynings-sikkerhet ved at det reduserer dens avhengighet av import av brensel fra tredjeland.
- 27) Kostnadene og fordelene ved alle energieffektivitetstiltak som treffes, inkludert tilbakebetalingsperioder, bør gjøres helt gjennomsliktige for forbrukerne.
- 28) Når medlemsstatene gjennomfører direktiv 2012/27/EU, som endret ved dette direktivet, og treffer andre tiltak på energi-effektivitetsområdet, bør de være særlig oppmerksomme på synergier mellom energieffektivitetstiltak og effektiv bruk av naturressurser i tråd med prinsippene for den sirkulære økonomien.
- 29) Når medlemsstatene benytter seg av nye forretningsmodeller og ny teknologi, bør de bestrebe seg på å fremme og lette innføringen av energieffektivitetstiltak, blant annet gjennom innovative energitjenester for store og små kunder.
- 30) Som en del av tiltakene fastsatt i kommisjonsmeldingen av 15. juli 2015 med tittelen «Delivering a New Deal for Energy Consumers», innenfor rammen av energiforbruksunionen og strategien for oppvarming og kjøling, er det behov for å styrke forbrukernes minsterettigheter til nøyaktig, pålitelig, klar og rettidig informasjon om sitt energiforbruk. Artikkel 9–11 i vedlegg VII til direktiv 2012/27/EU bør endres for å gi hyppige og bedre tilbakemeldinger om energiforbruk når det er teknisk mulig og kostnadseffektivt i lys av det eksisterende måleutstyret. Dette direktivet presiserer at spørsmålet om hvorvidt delmåling er kostnadseffektiv eller ikke, avhenger av om de tilknyttede kostnadene står i forhold til den mulige energisparingen. Ved vurderingen av om delmåling er kostnadseffektiv kan det tas hensyn til virkningen av andre konkrete, planlagte tiltak i en bestemt bygning, for eksempel en eventuell kommende renovering.
- 31) Dette direktivet presiserer også at rettigheter knyttet til fakturering og informasjon om fakturering eller forbruk bør gjelde for forbrukere av varme, kjøling eller varmtvann til husholdningsbruk som leveres fra en sentral kilde, også når de ikke har noe direkte, individuell avtale med en energileverandør. Definisjonen av begrepet «sluttkunde» kan forstås slik at det bare viser til fysiske eller juridiske personer som kjøper energi på grunnlag av en direkte, individuell avtale med en energileverandør. I forbindelse med de relevante bestemmelsene bør begrepet «sluttbruker» derfor innføres for å vise til en mer omfattende gruppe av forbrukere, og bør, i tillegg til sluttbruker som kjøper varme, kjøling eller varmtvann til husholdningsbruk til eget sluttbruk, også omfatte beboere i enkelbygninger eller i enkeltenheter i bygninger med flere leiligheter eller flere bruksområder, der slike enheter forsynes fra en sentral kilde, og der beboerne ikke har noen direkte eller individuell avtale med energileverandøren. Begrepet «delmåling» bør vise til måling av forbruk i enkeltenheter i slike bygninger.
- 32) For å oppnå gjennomsliktighet ved beregning av individuelt forbruk av termisk energi og dermed lette gjennomføringen av delmåling, bør medlemsstatene sikre at de har innført gjennomsliktige, offentlig tilgjengelige nasjonale regler for fordeling av kostnadene til varme, kjøling og forbruk av varmtvann til husholdningsbruk i bygninger med flere leiligheter og flere bruksområder. I tillegg til å sikre gjennomsliktighet kan medlemsstatene vurdere å treffe tiltak for å styrke konkurransen ved levering av delmålingstjenester og dermed bidra til å sikre at eventuelle kostnader for sluttbrukerne er rimelige.
- 33) Innen 25. oktober 2020 skal nystallerte varmemålere og varmfordelingsmålere kunne fjernavleses for å sikre kostnads-effektiv og hyppig levering av forbruksopplysninger. Hensikten er at endringene i direktiv 2012/27/EU som innføres ved dette direktivet angående måling av varme, kjøling og varmtvann til husholdningsbruk, delmåling og kostnadsfordeling for varme, kjøling og varmtvann til husholdningsbruk, krav til fjernavlesning, faktura- og forbruksopplysninger for varme, kjøling og varmtvann til husholdningsbruk, kostnadene for tilgang til måler-, faktura- og forbruksopplysninger for varme, kjøling og varmtvann til husholdningsbruk, og minstekravene til faktura- og forbruksopplysninger for varme, kjøling og varmtvann til husholdningsbruk, bare skal gjelde for varme, kjøling og varmtvann til husholdningsbruk som leveres fra en sentral kilde. Medlemsstatene står fritt til å beslutte om walk-by- eller drive-by-teknologi skal anses å kunne fjernavleses eller ikke. Enheter som kan fjernavleses, krever ikke tilgang til enkeltleiligheter eller -enheter for å kunne avleses.
- 34) Medlemsstatene bør ta i betraktning at en vellykket gjennomføring av ny teknologi for måling av energiforbruket krever økte investeringer i utdanning og kompetanse for både brukere og energileverandører.

- 35) Fakturaopplysninger og årsregnskap er en viktig måte å informere kundene om deres energiforbruk på. Data om forbruk og kostnader kan også inneholde annen informasjon som hjelper forbrukerne å sammenligne sin nåværende avtale med andre tilbud og å benytte seg av klagebehandling og alternative tvisteløsningsordninger. Med tanke på at tvister i forbindelse med fakturaer er en vanlig kilde til forbrukerklager og en faktor som bidrar til vedvarende lav tilfredshet og lavt engasjement fra forbrukerne overfor deres energileverandører, er det imidlertid nødvendig å gjøre fakturaer enklere, tydeligere og lettere å forstå, samtidig som det sikres at andre instrumenter, som fakturaopplysninger, informasjonsverktøy og årsregnskap, inneholder all nødvendig informasjon slik at forbrukerne kan regulere sitt energiforbruk, sammenligne tilbud og bytte leverandør.
- 36) Medlemsstatenes tiltak bør støttes av godt utformede og effektive finansielle EU-instrumenter, som de europeiske struktur- og investeringsfondene, Det europeiske fondet for strategiske investeringer, og av finansiering fra Den europeiske investeringsbank (EIB) og Den europeiske bank for gjenoppbygging og utvikling (EBRD), som bør støtte investeringer i energieffektivitet i alle ledd i energikjeden og bruke en omfattende nytte- og kostnadsanalyse med en modell for differensierte diskonteringsrenter. Den økonomiske støtten bør fokusere på kostnadseffektive metoder for å øke energieffektiviteten, noe som vil føre til redusert energiforbruk. EIB og EBRD bør sammen med nasjonale støttebanker utforme, opprette og finansiere programmer og prosjekter som er skreddersydd for effektivitetssektoren, også for husholdninger som er rammet av energifattigdom.
- 37) For å gjøre det mulig å oppdatere vedleggene til direktiv 2012/27/EU og de harmoniserte referanseverdiene for virkningsgrad, er det nødvendig å forlenge den myndigheten som er delegert til Kommisjonen. Det er særlig viktig at Kommisjonen holder hensiktsmessige samråd under sitt forberedende arbeid, også på ekspertnivå, og at slike samråd gjennomføres i samsvar med prinsippene fastsatt i den tverrinstitusjonelle avtalen av 13. april 2016 om bedre regelverksutforming⁽¹⁾. For å sikre lik deltakelse i forberedelsen av delegerte rettsakter er det også viktig at Europaparlamentet og Rådet mottar alle dokumenter samtidig som medlemsstatenes eksperter, og at deres eksperter gis systematisk adgang til møter i Kommisjonens ekspertgrupper som omhandler forberedelsen av delegerte rettsakter.
- 38) For å kunne vurdere effektiviteten av direktiv 2012/27/EU, som endret ved dette direktivet, bør det innføres et krav om å foreta en generell gjennomgåelse av nevnte direktiv og framlegge en rapport for Europaparlamentet og Rådet innen 28. februar 2024. Denne gjennomgåelsen bør finne sted etter den globale gjennomgangen under De forente nasjoners rammekonvensjon om klimaendring i 2023, for å gjøre det mulig å innføre nødvendige tilpasninger til denne prosessen, idet det også tas hensyn til utviklingen i økonomien og på innovasjonsområdet.
- 39) Lokale og regionale myndigheter bør få en ledende rolle i utviklingen og utformingen, gjennomføringen og vurderingen av tiltakene fastsatt i direktiv 2012/27/EU, slik at de er i stand til å ta tilstrekkelig hensyn til sine egne klimatiske, kulturelle og samfunnsmessige særtrekk.
- 40) For å gjenspeile den teknologiske utviklingen og den økende andelen fornybare energikilder i kraftproduksjonssektoren, bør standardkoeffisienten for sparing i kWh elektrisk kraft gjennomgå for å gjenspeile endringer i primærenergifaktoren (PEF) for elektrisk kraft. Beregninger som gjenspeiler energimiksen for PEF for elektrisk kraft er basert på årlige gjennomsnittsverdier. Metoden for å beregne «fysisk energiinnhold» brukes for kjernekraft- og varmeproduksjon, og metoden for «teknisk virkningsgrad for konvertering» brukes for produksjon av elektrisk kraft og varme fra fossile brenslere og biomasse. For ikke-brennbar fornybar energi brukes direkte ekvivalens basert på «samlet primærenergi» som metode. For beregning av primærenergiandelen for elektrisk kraft i kraftvarmeverk benyttes metoden i vedlegg II til direktiv 2012/27. Det brukes heller en gjennomsnittlig markedsstilling enn en marginal. Virkningsgraden for konvertering antas å være 100 % for ikke-brennbar fornybar energi, 10 % for geotermiske kraftverk og 33 % for kjernekraftverk. Samlet virkningsgrad for kraftvarme beregnes på grunnlag av de nyeste dataene fra Eurostat. Når det gjelder systemgrenser, er PEF 1 for alle energikilder. PEF-verdien viser til 2018 og er basert på data interpolert fra den nyeste versjonen av PRIMES referansescenario for 2015 og 2020 og justert med data fra Eurostat fram til 2016. Analysen omfatter medlemsstatene og Norge. Datasettet for Norge er basert på data fra det europeiske nettverket av operatører av transmisjonsnett for elektrisk kraft.
- 41) Energisparing som følge av gjennomføringen av unionsretten bør ikke medregnes med mindre den er et resultat av et tiltak som går lenger enn minstekravene i den aktuelle unionsrettsakten, enten ved å fastsette mer ambisiøse energieffektivitetskrav på medlemsstatsplan eller ved å styrke tiltakets utbredelse. Bygninger utgjør et betydelig potensial for ytterligere økning av energieffektiviteten, og renovering av bygninger er et viktig og langsiktig element med stordriftsfordeler for økt energisparing. Det er derfor nødvendig å presisere at det er mulig å angi all energisparing som følge av tiltak for å fremme renovering av eksisterende bygninger, forutsatt at de overstiger den sparingen som ville ha skjedd uten det politiske tiltaket, og forutsatt at medlemsstaten godtgjør at den pliktige, deltakende eller bemyndigede parten faktisk har bidratt til oppnåelsen av den angitte energisparing.

⁽¹⁾ EUT L 123 av 12.5.2016, s. 1.

- 42) I samsvar med strategien for energiunionen og prinsippene om bedre regelverksutforming bør det legges større vekt på reglene for overvåking og verifisering for gjennomføring av ordninger for energieffektivitetsforpliktelser og alternative politiske tiltak, inkludert kravet om å kontrollere et statistisk representativt utvalg av tiltak. I direktiv 2012/27/EU, som endret ved dette direktivet, bør en statistisk signifikant andel og et representativt utvalg av energieffektivitetstiltakene forstås som et krav om opprettelse av en delmengde av en statistisk populasjon av de aktuelle energisparingstiltakene på en slik måte at den nøyaktig gjenspeiler hele populasjonen av alle energisparingstiltak, og dermed gjør det mulig å trekke rimelig pålitelige konklusjoner om tilliten til samtlige tiltak.
- 43) Energi som produseres på eller i bygninger ved hjelp av fornybar energiteknologi, reduserer mengden energi fra fossile brensler. Redusert energiforbruk og bruk av energi fra fornybare kilder i byggesektoren er viktige tiltak for å redusere Unionens energiavhengighet og utslipp av klimagasser, særlig på bakgrunn av de ambisøse klima- og energimålene fastsatt for 2030, samt den globale forpliktelsen som er inngått innenfor rammen av Parisavtalen. Med henblikk på deres kumulative energisparingsforpliktelse kan medlemsstatene, når det er relevant, ta hensyn til energisparing fra fornybar energi som er produsert på eller i bygninger til eget bruk for å oppfylle kravene til energisparing.
- 44) I samsvar med den felles politiske erklæringen fra medlemsstatene og Kommisjonen av 28. september 2011 om forklarende dokumenter⁽¹⁾ har medlemsstatene forpliktet seg til at underretningen om innarbeidingstiltakene i berettigede tilfeller skal følges av ett eller flere dokumenter som forklarer sammenhengen mellom et direktivs bestanddeler og de tilsvarende delene av de nasjonale innarbeidingsdokumentene. Med hensyn til dette direktivet anser regelgiveren at det er berettiget å oversende slike dokumenter.
- 45) Ettersom målene for dette direktivet, som er å nå Unionens mål for energieffektivitet på 20 % innen 2020 og på minst 32,5 % innen 2030 og bane vei for ytterligere energieffektivisering etter disse tidspunktene, ikke kan nås i tilstrekkelig grad av medlemsstatene og derfor på grunn av tiltakenes omfang og virkninger bedre kan nås på unionsplan, kan Unionen treffe tiltak i samsvar med nærhetsprinsippet som fastsatt i artikkel 5 i traktaten om Den europeiske union. I samsvar med forholdsmessighetsprinsippet fastsatt i nevnte artikkel går dette direktivet ikke lenger enn det som er nødvendig for å nå disse målene.
- 46) Direktiv 2012/27/EU bør derfor endres.

VEDTATT DETTE DIREKTIVET:

Artikkel 1

I direktiv 2012/27/EU gjøres følgende endringer:

- 1) I artikkel 1 skal nr. 1 lyde:

«1. I dette direktivet fastsettes en felles ramme av tiltak for å fremme energieffektivitet innenfor Unionen for å sikre at Unionens overordnede mål for energieffektivitet på 20 % innen 2020 og dens overordnede mål for energieffektivitet på minst 32,5 % innen 2030 nås, og for å bane vei for ytterligere energieffektivisering etter disse datoene.

Dette direktivet fastsetter bestemmelser beregnet på å fjerne hindringer på energimarkedet og overvinne markedssvikt som hindrer effektiv forsyning og bruk av energi, og krever at det fastsettes veiledende nasjonale energieffektivitetsmål og energieffektivitetsbidrag for 2020 og 2030.

Dette direktivet bidrar til gjennomføringen av prinsippet om energieffektivitet først.»

- 2) I artikkel 3 skal nye ledd lyde:

«4. Innen 31. oktober 2022 skal Kommisjonen vurdere om Unionen har nådd sine overordnede energieffektivitetsmål for 2020.

⁽¹⁾ EUT C 369 av 17.12.2011, s. 14.

5. Hver medlemsstat skal fastsette veiledende nasjonale energieffektivitetsbidrag til Unionens mål for 2030 fastsatt i artikkel 1 nr. 1 i dette direktivet, i samsvar med artikkel 4 og 6 i forordning (EU) 2018/1999(*). Medlemsstatene skal, når de fastsetter disse bidragene, ta hensyn til at Unionens energiforbruk for 2030 skal være høyst 1 273 Mtoe primærenergi og/eller høyst 956 Mtoe sluttenergi. Medlemsstatene skal underrette Kommisjonen om disse bidragene som del av de integrerte nasjonale energi- og klimaplanene som nevnt i og i samsvar med artikkel 3 og artikkel 7–12 i forordning (EU) 2018/1999.

6. Kommisjonen skal vurdere Unionens overordnede energieffektivitetsmål for 2030 som fastsatt i artikkel 1 nr. 1, med henblikk på å framlegge et forslag til regelverk innen 2023 som oppjusterer disse målene i tilfelle betydelige kostnadsreduksjoner som følge av økonomisk eller teknologisk utvikling, eller dersom det er nødvendig for å oppfylle Unionens internasjonale forpliktelser i forbindelse med avkarbonisering.

(*) Europaparlaments- og rådsforordning (EU) 2018/1999 av 11. desember 2018 om styringen av energiunionen og klimaatiltakene, om endring av europaparlaments- og rådsforordning (EF) nr. 663/2009 og (EF) nr. 715/2009, europaparlaments- og rådsdirektiv 94/22/EF, 98/70/EF, 2009/31/EF, 2009/73/EF, 2010/31/EU, 2012/27/EU og 2013/30/EU, rådsdirektiv 2009/119/EF og (EU) 2015/652, og om oppheving av europaparlaments- og rådsforordning (EU) nr. 525/2013 (EUT L 328 av 21.12.2018, s. 1).»

3) Artikkel 7 skal lyde:

«Artikkel 7

Energisparingsforpliktelser

1. Medlemsstatene skal oppnå kumulativ energisparing ved sluttbruk som minst tilsvarende følgende:

- a) Ny årlig sparing fra 1. januar 2014 til 31. desember 2020 på 1,5 % av det årlige salget av energi til sluttbruker målt i volum, som et gjennomsnitt for den seneste treårsperioden før 1. januar 2013. Salget av energi, målt i volum, som brukes til transport, kan helt eller delvis unntas fra denne beregningen.
- b) Ny årlig sparing fra 1. januar 2021 til 31. desember 2030 på 0,8 % av det årlige sluttforbruket av energi, som et gjennomsnitt for den seneste treårsperioden før 1. januar 2019. Som unntak fra dette kravet skal Kypros og Malta oppnå ny sparing hvert år fra 1. januar 2021 til 31. desember 2030 som tilsvarende 0,24 % av det årlige sluttforbruket av energi, som et gjennomsnitt for den seneste treårsperioden før 1. januar 2019.

Medlemsstatene kan medregne energisparing som følge av politiske tiltak, uansett om de er innført før 31. desember 2020 eller etter denne datoen, forutsatt at disse tiltakene fører til nye enkelttiltak som gjennomføres etter 31. desember 2020.

Medlemsstatene skal fortsette å oppnå ny årlig sparing i samsvar med første ledd bokstav b) for tiårsperioder etter 2030, med mindre det i Kommisjonens gjennomganger senest i 2027 og deretter hvert tiende år konkluderes med at dette ikke er nødvendig for å nå Unionens langsiktige energi- og klimamål for 2050.

Medlemsstatene skal bestemme hvordan den beregnede mengden av slik ny sparing over hver periode nevnt i første ledd bokstav a) og b) skal fordeles, forutsatt at påkrevd samlet kumulativ energisparing ved sluttbruk er oppnådd ved utgangen av hver forplikelsesperiode.

2. Forutsatt at medlemsstatene minst oppfyller sin kumulative energisparingsforpliktelse ved sluttbruk som nevnt i nr. 1 første ledd bokstav b), kan de beregne den mengden energisparing som kreves, på én eller flere av følgende måter:

- a) Benytte en årlig spareprosent på energisalg til sluttbruker eller på det årlige sluttforbruket av energi, som et gjennomsnitt for den seneste treårsperioden før 1. januar 2019.
- b) Helt eller delvis utelukke energi som brukes til transport, fra beregningsgrunnlaget.
- c) Ta i bruk noen av alternativene i nr. 4.

3. Dersom medlemsstatene utnytter de mulighetene som er nevnt i nr. 2 bokstav a), b) eller c), skal de fastsette

- a) sin egen årlige spareprosent som vil bli benyttet ved beregningen av medlemsstatens kumulative energisparing ved sluttbruk, som skal sikre at deres endelige netto energisparing ikke er lavere enn det som kreves i henhold til nr. 1 første ledd bokstav b), og
- b) sitt eget beregningsgrunnlag, som helt eller delvis kan utelukke energi som brukes til transport.

4. Hver medlemsstat kan med forbehold om nr. 5 gjøre som følger:
- a) Utføre den beregningen som kreves i nr. 1 første ledd bokstav a) ved hjelp av verdier på 1 % i 2014 og 2015, verdier på 1,25 % i 2016 og 2017 og verdier på 1,5 % i 2018, 2019 og 2020.
 - b) Utelukke fra beregningen hele eller en del av salget av energi, målt i volum, for forpliktelsesperioden nevnt i nr. 1 første ledd bokstav a), eller endelig energiforbruk, for forpliktelsesperioden nevnt i nr. 1 første ledd bokstav b), som brukes i industrivirksomhet oppført i vedlegg I til direktiv 2003/87/EF.
 - c) I den mengden energisparing som kreves, medregne energisparing som oppnås i sektorene for omdanning, distribusjon og overføring av energi, inkludert infrastruktur for effektiv fjernvarme og fjernkjøling, som følge av gjennomføringen av kravene fastsatt i artikkel 14 nr. 4, artikkel 14 nr. 5 bokstav b) og artikkel 15 nr. 1–6 og nr. 9. Medlemsstatene skal underrette Kommisjonen om sine planlagte politiske tiltak i henhold til dette punktet i perioden fra 1. januar 2021 til 31. desember 2030 som del av deres integrerte nasjonale energi- og klimaplaner. Virkningen av disse tiltakene skal regnes i samsvar med vedlegg V og inkluderes i disse planene.
 - d) I den mengden energisparing som kreves, medregne energisparing som følge av enkelttiltak som nylig er gjennomført siden 31. desember 2008, som fortsetter å få innvirkning i 2020 for forpliktelsesperioden nevnt i nr. 1 første ledd bokstav a), og etter 2020 med hensyn til perioden nevnt i nr. 1 første ledd bokstav b), og som kan måles og verifiseres.
 - e) I den mengden energisparing som kreves, medregne energisparing som følge av politiske tiltak, forutsatt at det kan dokumenteres at disse tiltakene fører til enkelttiltak gjennomført fra 1. januar 2018 til 31. desember 2020 som gir energisparing etter 31. desember 2020.
 - f) I beregningen av mengden energisparing som kreves, utelukke 30 % av den verifiserbare mengden energi som produseres på eller i bygninger til eget bruk, som følge av politiske tiltak for å fremme nye installasjoner av teknologi for fornybar energi.
 - g) I den mengden energisparing som kreves, medregne energisparing som overstiger energisparing som kreves for forpliktelsesperioden fra 1. januar 2014 til 31. desember 2020, forutsatt at denne sparingen er en følge av enkelttiltak som er gjennomført i henhold til politiske tiltak nevnt i artikkel 7a og 7b, som medlemsstatene har meldt i sine nasjonale handlingsplaner for energieffektivitet og rapportert i sine framdriftsrapporter i samsvar med artikkel 24.
5. Medlemsstatene skal benytte og beregne virkningen av de alternativene som er valgt i henhold til nr. 4 for de periodene som er nevnt i nr. 1 første ledd bokstav a) og b) separat:
- a) For beregningen av mengden energisparing som kreves for forpliktelsesperioden nevnt i nr. 1 første ledd bokstav a), kan medlemsstatene benytte nr. 4 bokstav a)–d). Alle alternativene som er valgt i henhold til nr. 4, skal ikke sammen utgjøre mer enn 25 % av den mengden energisparing som er nevnt i nr. 1 første ledd bokstav a).
 - b) For beregningen av mengden energisparing som kreves for forpliktelsesperioden nevnt i nr. 1 første ledd bokstav b), kan medlemsstatene benytte nr. 4 bokstav b)–g), forutsatt at enkelttiltakene nevnt i nr. 4 bokstav d) fortsatt har en kontrollerbar og målbar virkning etter 31. desember 2020. Alle alternativene som er valgt i henhold til nr. 4, skal ikke sammen føre til en reduksjon på mer enn 35 % av den mengden energisparing som er beregnet i samsvar med nr. 2 og 3.
- Uansett om medlemsstatene helt eller delvis utelukker energi som brukes til transport, fra beregningsgrunnlaget eller benytter noen av alternativene oppført i nr. 4, skal de sikre at den beregnede nettomengden av ny sparing som skal oppnås i sluttforbruk av energi i forpliktelsesperioden fra 1. januar 2021 til 31. desember 2030, ikke er lavere enn den mengden som oppnås ved bruk av den årlige spareprosenten nevnt i nr. 1 første ledd bokstav b).
6. Medlemsstatene skal i sine integrerte nasjonale energi- og klimaplaner i samsvar med vedlegg III til forordning (EU) 2018/1999 beskrive beregningen av mengden energisparing som skal oppnås i perioden fra 1. januar 2021 til 31. desember 2030 som nevnt i nr. 1 første ledd bokstav b) i denne artikkelen, og skal, dersom det er relevant, forklare hvordan den årlige spareprosenten og beregningsgrunnlaget ble fastsatt, og hvordan og i hvilken grad alternativene nevnt i nr. 4 i denne artikkelen ble benyttet.
7. Energisparing som er oppnådd etter 31. desember 2020, skal ikke medregnes i mengden energisparing som kreves for perioden fra 1. januar 2014 til 31. desember 2020.

8. Som unntak fra nr. 1 i denne artikkelen kan medlemsstater som tillater pliktige parter å benytte alternativene nevnt i artikkel 7a nr. 6 bokstav b), med henblikk på nr. 1 første ledd bokstav a) i denne artikkelen, medregne energisparing oppnådd i et gitt år etter 2010 og før forpliktelsesperioden nevnt i nr. 1 første ledd bokstav a) i denne artikkelen som om denne energisparingen i stedet var oppnådd etter 31. desember 2013 og før 1. januar 2021, forutsatt at alle følgende omstendigheter foreligger:

- a) Ordningen for energieffektivitetsforpliktelser trådte i kraft på et tidspunkt mellom 31. desember 2009 og 31. desember 2014 og inngikk i medlemsstatens første nasjonale handlingsplan for energieffektivitet innlevert i henhold til artikkel 24 nr. 2.
- b) Sparingen ble oppnådd innenfor rammen av forpliktelsesordningen.
- c) Sparingen beregnes i samsvar med vedlegg V.
- d) De årene da sparingen regnes som oppnådd, er rapportert i de nasjonale handlingsplanene for energieffektivitet i samsvar med artikkel 24 nr. 2.

9. Medlemsstatene skal sikre at sparing som følge av politiske tiltak nevnt i artikkel 7a og 7b og artikkel 20 nr. 6, beregnes i samsvar med vedlegg V.

10. Medlemsstatene skal oppnå den mengden energisparing som kreves i henhold til nr. 1 i denne artikkelen, enten ved å opprette en ordning for energieffektivitetsforpliktelser som nevnt i artikkel 7a eller ved å vedta alternative politiske tiltak som nevnt i artikkel 7b. Medlemsstatene kan kombinere en ordning for energieffektivitetsforpliktelser med alternative politiske tiltak.

11. Ved utformingen av politiske tiltak for å oppfylle sine forpliktelser til å oppnå energisparing, skal medlemsstatene ta hensyn til behovet for å avhjelpe energifattigdom i samsvar med kriteriene fastsatt av dem, idet de tar hensyn til deres tilgjengelige praksis på området, ved å kreve, i den grad det er hensiktsmessig, at en del av energieffektivitetstiltakene i henhold til deres nasjonale ordninger for energieffektivitetsforpliktelser, alternative politiske tiltak eller programmer eller tiltak som finansieres gjennom et nasjonalt energieffektivitetsfond, i første rekke gjennomføres for sårbare husholdninger, inkludert dem som er rammet av energifattigdom, og dersom det er relevant, i sosialboliger.

Medlemsstatene skal ta med informasjon om resultatet av tiltak for å avhjelpe energifattigdom i forbindelse med dette direktivet i framdriftsrapportene for den integrerte nasjonale klima- og energipolitikken i samsvar med forordning (EU) 2018/1999.

12. Medlemsstatene skal dokumentere at energisparingen ikke medregnes to ganger, når virkningen av politiske tiltak eller enkelttiltak overlapper hverandre.»

4) Nye artikler skal lyde:

«Artikkel 7a

Ordninger for energieffektivitetsforpliktelser

1. Dersom medlemsstatene beslutter å oppfylle sine forpliktelser til å oppnå den mengden sparing som kreves i henhold til artikkel 7 nr. 1, ved hjelp av en ordning for energieffektivitetsforpliktelser, skal de sikre at de pliktige partene som nevnt i nr. 2 i denne artikkelen og som opererer på hver medlemsstats territorium, oppnår sine kumulative krav til energisparing ved sluttbruken som fastsatt i artikkel 7 nr. 1, uten at det berører artikkel 7 nr. 4 og 5.

Dersom det er relevant, kan medlemsstatene beslutte at pliktige parter oppfyller denne sparingen helt eller delvis i form av et bidrag til det nasjonale energieffektivitetsfondet i samsvar med artikkel 20 nr. 6.

2. Medlemsstatene skal på grunnlag av objektive og ikke-diskriminerende kriterier utpeke pliktige parter blant energidistributører, foretak som selger energi på detaljnivå, og distributører eller forhandlere av drivstoff for transport som opererer på deres territorium. Den mengden energisparing som kreves for å oppfylle forpliktelsen, skal de pliktige partene oppnå hos slutt kunder som medlemsstaten har utpekt, uavhengig av beregningen utført i henhold til artikkel 7 nr. 1 eller, dersom medlemsstatene beslutter det, ved hjelp av sertifisert sparing fra andre parter som beskrevet i nr. 6 bokstav a) i denne artikkelen.

3. Dersom foretak som selger energi på detaljstnivå er utpekt som pliktige parter i henhold til nr. 2, skal medlemsstatene sikre at foretak som selger energi på detaljstnivå, når de oppfyller sin forpliktelse, ikke skaper noen hindringer for forbrukernes mulighet til å bytte leverandør.
4. Medlemsstatene skal uttrykke den mengden energisparing som kreves for hver pliktig part med hensyn til enten sluttforbruk av energi eller forbruk av primærenergi. Den valgte metoden for å uttrykke den mengden energisparing som kreves, skal også brukes til å beregne den sparingen som de pliktige partene hevder å ha oppnådd. Omregningsfaktorene fastsatt i vedlegg IV skal gjelde.
5. Medlemsstatene skal innføre systemer for måling, kontroll og verifisering som innebærer at dokumentert verifisering utføres på minst en statistisk signifikant andel og et representativt utvalg av de tiltakene for energieffektivisering som er iverksatt av de pliktige partene. Målingen, kontrollen og verifiseringen skal utføres uavhengig av de pliktige partene.
6. Innenfor rammen av ordningen for energieffektivitetsforpliktelser kan medlemsstatene gjøre ett eller begge av følgende:
 - a) Tillate pliktige parter å medregne sertifisert energisparing som er oppnådd av leverandører av energitjenester eller andre tredjeparter, også i de tilfellene der pliktige parter gjennom andre statlig godkjente organer eller gjennom offentlige myndigheter fremmer tiltak som kan innebære formelle partnerskap, og som kan være i kombinasjon med andre finansieringskilder. Dersom medlemsstatene tillater dette, skal de sikre at sertifiseringen av energisparing følger en godkjenningssprosess som er innført i medlemsstatene, som er tydelig, gjennomsiktig og åpen for alle markedsdeltakere, og som sikter mot å redusere kostnadene ved sertifisering.
 - b) Tillate pliktige parter å medregne sparing som er oppnådd i et gitt år, som om de i stedet var oppnådd i et av de fire foregående eller tre etterfølgende årene, så lenge dette ikke er etter utgangen av forpliktelsesperiodene fastsatt i artikkel 7 nr. 1.

Medlemsstatene skal vurdere og, dersom det er hensiktsmessig, treffe tiltak for å minimere virkningen av de direkte og indirekte kostnadene for ordninger for energieffektivitetsforpliktelser på konkurransevnen til energiintensive industrier som er utsatt for internasjonal konkurranse.

7. Medlemsstatene skal én gang i året offentliggjøre den energisparingen som er oppnådd av hver pliktig part, eller av hver underkategori av pliktige parter, og samlet sett innenfor rammen av ordningen.

Artikkel 7b

Alternative politiske tiltak

1. Dersom medlemsstatene beslutter å oppfylle sine forpliktelser til å oppnå den sparingen som kreves i henhold til artikkel 7 nr. 1, ved hjelp av alternative politiske tiltak, skal de uten at det berører artikkel 7 nr. 4 og 5, sikre at den energisparingen som kreves i henhold til artikkel 7 nr. 1, oppnås hos sluttkundene.
 2. For alle andre tiltak enn dem som gjelder beskatning, skal medlemsstatene innføre systemer for måling, kontroll og verifisering som innebærer at dokumentert verifisering utføres på minst en statistisk signifikant andel og et representativt utvalg av de tiltakene for energieffektivisering som er iverksatt av de deltakende eller bemyndigede partene. Målingen, kontrollen og verifiseringen skal utføres uavhengig av de deltakende eller bemyndigede partene.»
- 5) I artikkel 9 gjøres følgende endringer:
- a) Tittelen skal lyde:

«Måling for gass og elektrisk kraft»
 - b) I nr. 1 skal første ledd lyde:

«1. Medlemsstatene skal sikre at slutt kunder av elektrisk kraft og naturgass, så sant det er teknisk mulig, økonomisk forsvarlig og står i et rimelig forhold til mulig energisparing, utrustes med individuelle målere til en konkurransedyktig pris, som nøyaktig gjenspeiler deres faktiske energiforbruk og gir informasjon om faktisk brukstid.»
 - c) Nr. 3 utgår.
- 6) Nye artikler skal lyde:

«Artikkel 9a

Måling av varme, kjøling og varmtvann til husholdningsbruk

1. Medlemsstatene skal sikre at slutt kunder av fjernvarme, fjernkjøling og varmtvann til husholdningsbruk utrustes med målere til en konkurransedyktig pris, som nøyaktig gjenspeiler deres faktiske energiforbruk.
2. Dersom varme, kjøling eller varmtvann leveres til en bygning fra en sentral kilde som betjener flere bygninger, eller fra et fjernvarme- eller fjernkjølingsanlegg, skal det monteres en måler ved varmeveksleren eller på leveringsstedet.

Artikkel 9b

Delmåling og kostnadsfordeling for varme, kjøling og varmtvann til husholdningsbruk

1. I bygninger med flere leiligheter og flere bruksområder som har en sentral kilde for varme og kjøling, eller forsyning fra et fjernvarme- eller fjernkjølingsanlegg, skal det monteres individuelle målere som måler forbruket av varme, kjøling eller varmtvann i hver bygningsenhet, når det er teknisk mulig og kostnadseffektivt og står i et rimelig forhold til mulig energisparing.

Dersom bruk av individuelle målere ikke er teknisk mulig eller dersom det ikke er kostnadseffektivt å måle varmeforbruket i hver bygningsenhet, skal det brukes individuelle varmefordelingsmålere til å måle varmeforbruket i hver radiator, med mindre den berørte medlemsstaten godtgjør at det ikke vil være kostnadseffektivt å montere slike varmefordelingsmålere. I disse tilfellene kan alternative kostnadseffektive metoder for måling av varmeforbruk tas i betraktning. De generelle kriteriene, metodene og/eller framgangsmåtene for å fastslå at det ikke er teknisk gjennomførbart og kostnadseffektivt, skal angis klart og offentliggjøres av hver medlemsstat.

2. I nye bygninger med flere leiligheter og i boligdelene av nye bygninger med flere bruksområder, som er utstyrt med en sentral varmekilde for varmtvann til husholdningsbruk eller forsynes fra fjernvarmeanlegg, skal det uansett nr. 1 første ledd monteres individuelle målere for varmtvann til husholdningsbruk.
3. Dersom bygninger med flere leiligheter eller med flere bruksområder forsynes med fjernvarme eller fjernkjøling, eller når egne felles varme- eller kjøleanlegg for slike bygninger er utbredt, skal medlemsstatene sikre at det er innført gjennom-siktige, offentlig tilgjengelige nasjonale regler for fordeling av kostnadene til varme, kjøling og forbruk av varmtvann til husholdningsbruk i disse bygningene for å sikre åpenhet og korrekt beregning av individuelt forbruk. Når det er hensiktsmessig, skal nevnte regler omfatte retningslinjer for fordeling av kostnadene til forbruk av energi for følgende:
 - a) varmtvann til husholdningsbruk.
 - b) varme fra bygningens installasjon og med henblikk på oppvarming av fellesområder, dersom trapper og korridorer er utstyrt med radiatorer.
 - c) oppvarming eller kjøling av leiligheter.

Artikkel 9c

Krav til fjernavlesning

1. Med hensyn til artikkel 9a og 9b skal målere og varmefordelingsmålere som er montert etter 25. oktober 2020, være enheter som kan fjernavleses. Vilårene om teknisk gjennomførbart og kostnadseffektivitet fastsatt i artikkel 9b nr. 1 skal fortsatt gjelde.
 2. Målere og varmefordelingsmålere som ikke kan fjernavleses, men som allerede er montert, skal gjøres fjernavlesbare eller erstattes med enheter som kan fjernavleses innen 1. januar 2027, med mindre den berørte medlemsstaten viser at dette ikke er kostnadseffektivt.»
- 7) I artikkel 10 gjøres følgende endringer:
- a) Tittelen skal lyde:

«Fakturaopplysninger for gass og elektrisk kraft»
 - b) I nr. 1 skal første ledd lyde:

«1. Dersom sluttbrukere ikke har smartmålere som nevnt i direktiv 2009/72/EF og 2009/73/EF, skal medlemsstatene innen 31. desember 2014 sikre at fakturaopplysningene er nøyaktige og basert på faktisk forbruk i samsvar med vedlegg VII nr. 1.1, for elektrisk kraft og gass, når dette er teknisk mulig og økonomisk forsvarlig.»

8) Ny artikkel skal lyde:

«Artikkel 10a

Faktura- og forbruksopplysninger for varme, kjøling og varmtvann til husholdningsbruk

1. Når målere eller varmfordelingsmålere er montert, skal medlemsstatene sikre at faktura- og forbruksopplysninger er pålitelige, nøyaktige og basert på faktisk forbruk eller avlesninger av varmfordelingsmålere, i samsvar med vedlegg VIIa nr. 1 og 2, for alle sluttbrukere, det vil si for fysiske eller juridiske personer som kjøper varme, kjøling eller varmtvann til husholdningsbruk til eget sluttbruk, eller fysiske eller juridiske personer som benytter en enkelt bygning eller en enhet i en bygning med flere leiligheter eller flere bruksformål som forsynes med varme, kjøling eller varmtvann til husholdningsbruk fra en sentral kilde som ikke har noen direkte eller individuell avtale med energileverandøren.

Denne forpliktelsen kan, dersom en medlemsstat fastsetter det, med unntak av forbruk som måles med delmålere basert på varmfordelingsmålere i henhold til artikkel 9b, oppfylles ved hjelp av et system der sluttkunden eller sluttbrukeren selv regelmessig foretar avlesning og underretter om avlesninger fra sin måler. Bare i de tilfellene der sluttkunden eller sluttbrukeren ikke har informert om en måleravlesning for en gitt faktureringsperiode, skal fakturering baseres på beregnet forbruk eller en fast sats.

2. Medlemsstatene skal

- a) kreve at dersom opplysningene på sluttbrukerens energifaktura og historisk forbruk eller avlesninger av varmfordelingsmålere er tilgjengelige, skal de stilles til rådighet på anmodning fra sluttbrukeren for en leverandør av energitjenester som er utpekt av sluttbrukeren,
- b) sikre at sluttbrukere får muligheten til å velge mellom elektroniske fakturaopplysninger og e-fakturaer,
- c) sikre at det i fakturaen gis klar og forståelig informasjon til alle sluttbrukere i samsvar med vedlegg VIIa nr. 3, og
- d) fremme cybersikkerhet og sikre personvern og vern av personopplysninger for sluttbrukere i samsvar med gjeldende unionsrett.

Medlemsstatene kan fastsette at levering av fakturaopplysninger, på anmodning fra sluttkunden, ikke skal anses for å utgjøre et betalingskrav. I slike tilfeller skal medlemsstatene sikre at det tilbys fleksible ordninger for faktiske betalinger.

3. Medlemsstatene skal beslutte hvem som skal være ansvarlig for å gi opplysningene nevnt i nr. 1 og 2 til sluttbrukerne uten en direkte eller individuell avtale med en energileverandør.»

9) Artikkel 11 skal lyde:

«Artikkel 11

Kostnader for tilgang til måler- og fakturaopplysninger for elektrisk kraft og gass

Medlemsstatene skal sikre at sluttbrukere mottar alle sine fakturaer og fakturaopplysninger om energiforbruk kostnadsfritt, og at sluttbrukere har tilgang til opplysninger om eget forbruk på en hensiktsmessig og kostnadsfri måte.»

10) Ny artikkel skal lyde:

«Artikkel 11a

Kostnader for tilgang til måler-, faktura- og forbruksopplysninger for varme, kjøling og varmtvann til husholdningsbruk

1. Medlemsstatene skal sikre at sluttbrukere mottar alle sine fakturaer og fakturaopplysninger om energiforbruk kostnadsfritt, og at sluttbrukere har tilgang til opplysninger om eget forbruk på en hensiktsmessig og kostnadsfri måte.

2. Uten hensyn til nr. 1 skal fordelingen av kostnader for fakturaopplysninger for individuelt forbruk av varme, kjøling og varmtvann til husholdningsbruk i bygninger med flere leiligheter og flere bruksområder i samsvar med artikkel 9b utføres

på et ideelt grunnlag. Kostnader som følge av overdragelse av den oppgaven til en tredjepart, for eksempel en tjenesteyter eller den lokale energileverandøren, som omfatter måling, fordeling og beregning av faktisk individuelt varmekonsum i slike bygninger, kan overføres til sluttbrukerne i den grad disse kostnadene er rimelige.

3. For å sikre rimelige kostnader for delmålingstjenester som nevnt i nr. 2, kan medlemsstatene stimulere konkurransen i denne tjenestesektoren ved å treffe egnede tiltak, for eksempel å anbefale eller på annen måte fremme bruk av tilbud og/eller bruk av samvirkende utstyr og systemer som gjør det lettere å bytte tjenesteleverandør.»

11) I artikkel 15 skal nytt nummer lyde:

«2a. Senest 31. desember 2020 skal Kommisjonen, etter samråd med berørte parter, utarbeide en felles metode for å oppmuntre nettoperatorene til å redusere tapene, gjennomføre et kostnadseffektivt og energieffektivt investeringsprogram for infrastruktur og ta behørig hensyn til nettets energieffektivitet og fleksibilitet.»

12) I artikkel 20 skal nye numre lyde:

«3a. For å mobilisere privat finansiering av energieffektivitetstiltak og energirenovering, i samsvar med direktiv 2010/31/EU, skal Kommisjonen føre en dialog med både offentlige og private finansinstitusjoner for å kartlegge mulige tiltak den kan treffe.

3b. Tiltakene nevnt i nr. 3a skal omfatte følgende:

- a) Mobilisering av kapitalinvesteringer i energieffektivitet idet det tas hensyn de mer vidtrekkende virkningene av energisparing for finansiell risikostyring.
- b) Sikring av bedre data om energiytelse og finansiell ytelse ved å:
 - i) Undersøke ytterligere hvordan energieffektivitetsinvesteringer øker verdien av underliggende eiendeler.
 - ii) Støtte undersøkelser som skal vurdere monetariseringen av ikke-energirelaterte fordeler ved investeringer i energieffektivitet.

3c. For å mobilisere privat finansiering av energieffektivitetstiltak og energirenovering skal medlemsstatene når de gjennomfører dette direktivet

- a) vurdere hvordan de energirevisjonene som er nevnt i artikkel 8, kan brukes på en bedre måte for å påvirke beslutningsprosesser,
- b) optimalisere bruken av de mulighetene og verktøyene som er foreslått i initiativet for smart finans for smarte bygninger.

3d. Kommisjonen skal senest 1. januar 2020 gi medlemsstatene veiledning om hvordan de kan åpne opp for private investeringer.»

13) I artikkel 22 skal nr. 2 lyde:

«2. Kommisjonen skal gis myndighet til å vedta delegerte rettsakter i samsvar med artikkel 23 for å endre dette direktivet ved å tilpasse verdiene, beregningsmetodene, standardkoeffisienten for primærenergi og kravene i vedlegg I–V, VII–X og XII til den tekniske utviklingen.»

14) I artikkel 23 gjøres følgende endringer:

a) Nr. 2 skal lyde:

«2. Myndigheten til å vedta delegerte rettsakter nevnt i artikkel 22 skal gis Kommisjonen for en periode på fem år fra 24. desember 2018. Kommisjonen skal utarbeide en rapport om den delegerte myndigheten senest ni måneder før utgangen av femårsperioden. Den delegerte myndigheten skal stilltiende forlenges med perioder av samme varighet, med mindre Europaparlamentet eller Rådet motsetter seg slik forlengelse senest tre måneder før utgangen av hver periode.»

b) Nytt nummer skal lyde:

«3a. Før Kommisjonen vedtar en delegert rettsakt, skal den rådføre seg med eksperter utpekt av hver medlemsstat i samsvar med prinsippene fastsatt i den tverrinstitusjonelle avtalen av 13. april 2016 om bedre regelverksutforming(*)».

(*) EUT L 123 av 12.5.2016, s. 1.»

15) I artikkel 24 gjøres følgende endringer:

a) Nytt nummer skal lyde:

«4a. I forbindelse med rapporten om status for energiunionen skal Kommisjonen rapportere om karbonmarkedets virkemåte i samsvar med artikkel 35 nr. 1 og artikkel 35 nr. 2 bokstav c) i forordning (EU) 2018/1999, samtidig som det tas hensyn til virkningene av gjennomføringen av dette direktivet.»

b) Nye numre skal lyde:

«12. Innen 31. desember 2019 skal Kommisjonen vurdere hvor effektiv gjennomføringen av definisjonen av små og mellomstore bedrifter er for anvendelsen av artikkel 8 nr. 4, og skal framlegge en rapport for Europaparlamentet og Rådet. Så snart som mulig etter at denne rapporten er framlagt, skal Kommisjonen vedta forslag til regelverk, dersom det er relevant.

13. Innen 1. januar 2021 skal Kommisjonen gjennomføre en vurdering av potensialet for energieffektivitet ved omforming, omdanning, overføring, transport og lagring av energi, og skal framlegge en rapport om dette for Europaparlamentet og Rådet. Denne rapporten skal eventuelt følges av forslag til regelverk.

14. Innen 31. desember 2021 skal Kommisjonen, med mindre det i mellomtiden er foreslått endringer i bestemmelsene om sluttbrukermarkedet i direktiv 2009/73/EF om felles regler for det indre markedet for gass, gjennomføre en vurdering og framlegge en rapport for Europaparlamentet og Rådet om bestemmelsene knyttet til måling, fakturering og forbrukerinformasjon for naturgass, med sikte på, dersom det er hensiktsmessig, å tilpasse dem til de relevante bestemmelsene om elektrisk kraft i direktiv 2009/72/EF, for å styrke forbrukervernet og gjøre det mulig for sluttkundene hyppigere å motta tydelig og oppdatert informasjon om sitt naturgassforbruk og for å regulere sin energibruk. Så snart som mulig etter at denne rapporten er framlagt, skal Kommisjonen vedta forslag til regelverk, dersom det er relevant.

15. Innen 28. februar 2024 og deretter hvert femte år skal Kommisjonen vurdere dette direktivet og framlegge en rapport om dette for Europaparlamentet og Rådet.

Vurderingen skal omfatte følgende:

- a) En undersøkelse av om de kravene og den alternative framgangsmåten som er fastsatt i artikkel 5, skal tilpasses etter 2030.
- b) En vurdering av dette direktivets generelle effektivitet og behovet for ytterligere tilpasning av Unionens energieffektivitetspolitikk i samsvar med målene i Parisavtalen av 2015 om klimaendring etter den 21. partskonferansen for De forente nasjoners rammekonvensjon om klimaendring(*) og i lys av utviklingen i økonomien og på innovasjonsområdet.

Rapporten skal eventuelt ledsages av forslag til ytterligere tiltak.

(*) EUT L 282 av 19.10.2016, s. 4.»

16) Vedleggene endres i samsvar med vedleggene til dette direktivet.

Artikkel 2

1. Medlemsstatene skal sette i kraft de lovene og forskriftene som er nødvendige for å etterkomme dette direktivet, innen 25. juni 2020.

Medlemsstatene skal imidlertid sette i kraft de lovene og forskriftene som er nødvendige for å etterkomme artikkel 1 nr. 5–10, og nr. 3 og 4 i vedlegget, innen 25. oktober 2020.

De skal umiddelbart oversende Kommisjonen teksten til disse bestemmelsene.

Når disse bestemmelsene vedtas av medlemsstatene, skal de inneholde en henvisning til dette direktivet, eller det skal vises til direktivet når de kunngjøres. Nærmere regler for henvisningen fastsettes av medlemsstatene.

2. Medlemsstatene skal oversende Kommisjonen teksten til de viktigste internrettslige bestemmelsene som de vedtar på det området dette direktivet omfatter.

Artikkel 3

Dette direktivet trer i kraft den tredje dagen etter at det er kunngjort i *Den europeiske unions tidende*.

Artikkel 4

Dette direktivet er rettet til medlemsstatene.

Utferdiget i Strasbourg 11. desember 2018.

For Europaparlamentet

A. TAJANI

President

For Rådet

J. BOGNER-STRAUSS

Formann

UOFFISIELL OVERSETTELSE

VEDLEGG

I vedleggene til direktiv 2012/27/EF gjøres følgende endringer:

1) I vedlegg IV skal fotnote 3 lyde:

«⁽³⁾ Gjelder når energisparingen er beregnet i primærenergi ved hjelp av en nedena-og-opp-strategi basert på sluttforbruket av energi. For sparing i kWh elektrisk kraft skal medlemsstatene benytte en koeffisient som fastsettes ved hjelp av en gjennomiktig metode på grunnlag av nasjonale omstendigheter som påvirker forbruket av primærenergi, for å sikre en nøyaktig beregning av faktisk sparing. Disse omstendighetene skal være begrunnede, verifiserbare og skal bygge på objektive og ikke-diskriminerende kriterier. For sparing i kWh elektrisk kraft kan medlemsstatene benytte en standardkoeffisient på 2,1 eller bruke skjønn for å fastsette en annen koeffisient dersom de kan begrunne det. Når medlemsstatene gjør det, skal de ta hensyn til energimiksen i sine integrerte nasjonale energi- og klimaplaner som skal meldes til Kommissjonen i samsvar med forordning (EU) 2018/1999. Kommissjonen skal innen 25. desember 2022 og deretter hvert fjerde år revidere standardkoeffisienten på grunnlag av observerte data. Ved revisjonen skal det tas hensyn til dens virkninger på annen unionsrett, som direktiv 2009/125/EF og europaparlaments- og rådsforordning (EU) 2017/1369 av 4. juli 2017 om fastsettning av ei ramme for energimerking og om oppheving av direktiv 2010/30/EU (EUT L 198 av 28.7.2017, s 1).»

2) Vedlegg V skal lyde:

«VEDLEGG V

Felles metoder og prinsipper for å beregne virkningen av ordninger for energieffektivitetsforpliktelser eller andre politiske tiltak i henhold til artikkel 7, 7a og 7b og artikkel 20 nr. 6

1. Metoder for å beregne annen energisparing enn den som følger av avgiftstiltak med henblikk på artikkel 7, 7a og 7b og artikkel 20 nr. 6.

Pliktige, deltakende eller bemyndigede parter eller offentlige gjennomføringsmyndigheter kan benytte følgende metoder for å beregne energisparing:

- a) Anslått sparing, med henvisning til resultatene av tidligere energiforbedringer som er kontrollert på en uavhengig måte i lignende anlegg. Den generiske metoden kalles forhåndsvurdering «*ex-ante*».
- b) Målt sparing, der sparingen i forbindelse med iverksetting av et tiltak, eller en tiltakspakke, bestemmes ved å registrere den faktiske reduksjonen i energibruk, idet det tas behørig hensyn til faktorer som for eksempel addisjonalitet, beboelse, produksjonsnivåer og værforhold som kan påvirke forbruket. Den generiske metoden kalles etterhåndsvurdering «*ex-post*».
- c) Skalert sparing, der det benyttes tekniske vurderinger av sparing. Denne metoden kan bare benyttes dersom det er vanskelig eller uforholdsmessig dyrt å oppnå solide måledata for et bestemt anlegg, for eksempel i forbindelse med utskifting av en kompressor eller en elektrisk motor med en annen kWh-ytelse enn den som uavhengige opplysninger om sparing er blitt målt på, eller dersom disse vurderingene er basert på metoder og standardverdier fastsatt i medlemsstatene av kvalifiserte eller akkrediterte eksperter, som er uavhengige av de pliktige, deltakende eller bemyndigede partene.
- d) Undersøkt sparing, der forbrukernes reaksjoner på rådgivning, opplysningskampanjer, merkings- eller sertifiseringsordninger eller smartmålere fastslås. Denne metoden kan bare brukes til sparing som skyldes endringer i forbrukernes atferd. Den skal ikke brukes til sparing som skyldes iverksetting av fysiske tiltak.

2. Ved fastsettelse av energisparing for et energieffektivitetstiltak i henhold til artikkel 7, 7a og 7b og artikkel 20 nr. 6 skal følgende prinsipper gjelde:

- a) Det skal kunne vises at sparingen kommer i tillegg til den sparingen som ville ha skjedd under alle omstendigheter uten de pliktige, deltakende eller bemyndigede partenes eller gjennomføringsmyndighetenes aktiviteter. For å fastslå den sparingen som kan anses å komme i tillegg, skal medlemsstatene ta hensyn til hvordan energibruk og energietterspørsel ville ha utviklet seg uten det aktuelle politiske tiltaket ved å ta hensyn til minst følgende faktorer: tendenser innen energiforbruk, endringer i forbrukeratferd, teknologiske framskritt og endringer forårsaket av andre tiltak gjennomført på unionsplan og nasjonalt plan.
- b) Sparing som følge av gjennomføringen av ufravikelig unionsrett skal anses som sparing som ville ha skjedd under alle omstendigheter, og skal derfor ikke anses som energisparing i henhold til artikkel 7 nr. 1. Som unntak fra dette kravet kan sparing knyttet til renovering av eksisterende bygninger anses som energisparing i henhold til artikkel 7

nr. 1, forutsatt at kriteriet om vesentlighet nevnt i nr. 3 bokstav h) i dette vedlegget er overholdt. Sparing som følge av gjennomføringen av nasjonale minstekrav som er fastsatt for nye bygninger før innarbeidingen av direktiv 2010/31/EU, kan anses som energisparing i henhold til artikkel 7 nr. 1 bokstav a), forutsatt at kriteriet om vesentlighet nevnt i nr. 3 bokstav h) i dette vedlegget er overholdt, og at medlemsstatene har meldt om denne sparingen i sine nasjonale handlingsplaner for energieffektivitet i samsvar med artikkel 24 nr. 2.

- c) Det kan bare tas hensyn til sparing som overstiger følgende nivåer:
- i) Unionens utslippsstandarder for nye personbiler og nye lette nyttekjøretøyer etter gjennomføringen av europaparlaments- og rådsforordning (EF) nr. 443/2009(*) og (EU) nr. 510/2011(**).
 - ii) Unionens krav som gjelder fjerning av visse energirelaterte produkter fra markedet etter gjennomføringen av gjennomføringstiltak i henhold til direktiv 2009/125/EF.
- d) Politikk som har som formål å oppmuntre til høyere nivåer av energieffektivitet i produkter, utstyr, transportsystemer, kjøretøyer og brensel, bygninger og bygningselementer, prosesser eller markeder, skal være tillatt.
- e) Tiltak som fremmer installasjon av småskalateknologi for fornybar energi på eller i bygninger, kan tas i betraktning for å oppfylle kravene til energisparing i henhold til artikkel 7 nr. 1, forutsatt at de fører til energisparing som kan verifiseres og måles eller beregnes. Beregningen av energisparing skal oppfylle kravene i dette vedlegget.
- f) For politikk som framskynder innføringen av mer effektive produkter og kjøretøyer, er det mulig med full medregning, forutsatt at det kan vises at slik innføring finner sted før utgangen av produktets eller kjøretøyets gjennomsnittlige forventede levetid, eller før produktet eller kjøretøyet normalt vil bli skiftet ut, og sparingen angis bare for perioden fram til utgangen av den gjennomsnittlige forventede levetiden for produktet eller kjøretøyet som skal skiftes ut.
- g) Ved fremming av innføring av energieffektivitetstiltak skal medlemsstatene, dersom det er relevant, sikre at kvalitetsstandardene for produkter, tjenester og iverksetting av tiltak opprettholdes dersom slike standarder ikke finnes.
- h) For å ta hensyn til klimavariasjoner mellom regioner kan medlemsstatene velge å justere sparingen til en standardverdi eller tillate ulik energisparing i samsvar med temperaturvariasjoner mellom regionene.
- i) Beregningen av energisparing skal ta hensyn til tiltakenes levetid og hvor raskt sparingen avtar over tid. Ved denne beregningen skal man ta med den sparingen som hvert enkelttiltak vil oppnå i perioden fra gjennomføringsdatoen til 31. desember 2020 eller 31. desember 2030, alt etter hva som er relevant. Alternativt kan medlemsstatene vedta en annen metode som antas å oppnå minst den samme samlede mengden sparing. Når det benyttes andre metoder, skal medlemsstatene sikre at den samlede mengden energisparing beregnet med den metoden ikke overstiger den mengden energisparing som ville ha vært resultatet av beregningen dersom man tar med den sparingen som hvert enkelttiltak kommer til å oppnå i perioden fra gjennomføringsdatoen til 31. desember 2020 eller 31. desember 2030, alt etter hva som er relevant. Medlemsstatene skal i sine integrerte nasjonale energi- og klimaplaner i henhold til forordning (EU) 2018/1999 i detalj beskrive den andre metoden og bestemmelsene som er fastsatt for å sikre at dette bindende kravet om beregning er oppfylt.
3. Medlemsstatene skal sikre at følgende krav til politiske tiltak som treffes i henhold til artikkel 7b og artikkel 20 nr. 6, er oppfylt:
- a) Politiske tiltak og enkelttiltak gir verifiserbar energisparing ved sluttbruk.

- b) Ansvaret til hver deltakende part, bemyndigede part eller offentlig gjennomføringsmyndighet, alt etter hva som er relevant, er klart definert.
 - c) Den energisparing som er oppnådd eller skal oppnås, skal fastsettes på en gjennomiktig måte.
 - d) Den mengden energisparing som kreves, eller som skal oppnås med det politiske tiltaket, skal uttrykkes enten som sluttforbruk av energi eller forbruk av primærenergi, ved hjelp av omregningsfaktorene angitt i vedlegg IV.
 - e) En årsrapport om den energisparing som oppnås av bemyndigede parter, deltakende parter og offentlige gjennomføringsmyndigheter, skal framlegges og gjøres offentlig tilgjengelig, samt data om den årlige utviklingen i energisparing.
 - f) Resultatene overvåkes og hensiktsmessige tiltak treffes dersom det ikke gjøres tilfredsstillende framskritt.
 - g) Bare én part kan hevde å ha oppnådd energisparing som følge av et enkelttiltak.
 - h) Det må kunne påvises at aktivitetene til den deltakende parten, den bemyndigede parten eller den offentlige gjennomføringsmyndigheten er vesentlige for at den angitte energisparing skal oppnås.
4. Ved fastsettelse av energisparing som følge av avgiftsrelaterte politiske tiltak som er innført i henhold til artikkel 7b, skal følgende prinsipper gjelde:
- a) Det skal bare tas hensyn til energisparing som følge av avgiftstiltak som overstiger de minste avgiftssatsene som gjelder for brensel, som fastsatt i rådsdirektiv 2003/96/EF(***) eller 2006/112/EF(****).
 - b) Priselastisitet for beregning av virkningen av avgiftstiltak (for energi) skal representere energietterspørselens følsomhet for prisendringer, og skal beregnes på grunnlag av nyere og representative offisielle datakilder,
 - c) Den energisparing som følger av utfyllende skattepolitiske virkemidler, inkludert skattemessige oppmuntringer eller innbetalinger til et fond, skal føres separat.
5. Melding om metode
- Medlemsstatene skal i samsvar med forordning (EU) 2018/1999 melde til Kommissjonen om den detaljerte metoden som de foreslår for bruken av ordninger for energieffektivitetsforpliktelser og alternative tiltak nevnt i artikkel 7a og 7b og artikkel 20 nr. 6. Med mindre det handler om skatter og avgifter, skal denne meldingen inneholde opplysninger om
- a) nivået på energisparing som kreves i henhold til artikkel 7 nr. 1 første ledd bokstav b), eller den sparingen som forventes oppnådd i hele perioden fra 1. januar 2021 til 31. desember 2030,
 - b) de pliktige, deltakende eller bemyndigede partene eller de offentlige gjennomføringsmyndighetene,
 - c) målsektorer,
 - d) politiske tiltak og enkelttiltak, inkludert forventet samlet kumulativ energisparing for hvert tiltak,
 - e) varigheten av forpliktelsesperioden for ordningen for energieffektivitetsforpliktelser,
 - f) de tiltakene som inngår i det politiske tiltaket,
 - g) beregningsmetoden, inkludert hvordan addisjonalitet og vesentlighet er blitt fastsatt, og hvilke metoder og referanseverdier som brukes til antatt og skalert sparing,
 - h) tiltakenes levetid og hvordan de beregnes, eller hva de bygger på,
 - i) metoden som er valgt for å ta hensyn til klimavariasjoner i medlemsstaten,
 - j) overvåkings- og kontrollsystemer for tiltak nevnt i artikkel 7a og 7b og hvordan deres uavhengighet av pliktige, deltakende eller bemyndigede parter er sikret,
 - k) Når det gjelder skatter og avgifter,
 - i) målsektorene og skattebetalersegmentet,
 - ii) den offentlige gjennomføringsmyndigheten,

- iii) den sparingen som forventes oppnådd,
- iv) varigheten av avgiftstiltak og
- v) beregningsmetoden, inkludert hvilken priselastisitet som brukes, og hvordan den er fastsatt.

(*) Europaparlaments- og rådsforordning (EF) nr. 443/2009 av 23. april 2009 om fastsettelse av utslippsstandarder for nye personbiler som del av Fellesskapets integrerte metode for å redusere CO₂-utslipp fra lette kjøretøyer (EUT L 140 av 5.6.2009, s. 1).

(**) Europaparlaments- og rådsforordning (EU) nr. 510/2011 av 11. mai 2011 om fastsettelse av utslippsstandarder for nye lette nyttekjøretøyer som del av Unionens integrerte metode for å redusere CO₂-utslipp fra lette kjøretøyer (EUT L 145 av 31.5.2011, s. 1).

(***) Rådskdirektiv 2003/96/EF av 27. oktober 2003 om en omstrukturering av fellesskapsrammen for avgifter på energi-produkter og elektrisitet (EUT L 283 av 31.10.2003, s. 51).

(****) Rådskdirektiv 2006/112/EF av 28. november 2006 om det felles merverdiavgiftssystem (EUT L 347 av 11.12.2006, s. 1).»

3) I vedlegg VII skal ny tittel lyde:

«Minstekrav til fakturering og fakturaopplysninger basert på faktisk forbruk av elektrisk kraft og gass»

4) Nytt vedlegg skal lyde:

«VEDLEGG VIIa

Minstekrav for faktura- og forbruksopplysninger for varme, kjøling og varmtvann til husholdningsbruk

1. Fakturering basert på faktisk forbruk eller avlesninger av varmfordelingsmålere

For å gi sluttbrukere mulighet til å regulere sitt eget energiforbruk skal fakturering skje på grunnlag av faktisk forbruk eller avlesninger av varmfordelingsmålere minst én gang i året.

2. Minstehyppighet for faktura- eller forbruksopplysninger

Fra 25. oktober 2020 skal det, dersom det er montert målere eller varmfordelingsmålere som kan fjernavleses, leveres faktura- eller forbruksopplysninger basert på faktisk forbruk eller avlesninger av varmfordelingsmålere til sluttbrukere minst hvert kvartal på anmodning eller dersom sluttkundene har valgt å motta e-faktura, ellers to ganger i året.

Fra 1. januar 2022 skal det, dersom det er montert målere eller varmfordelingsmålere som kan fjernavleses, leveres faktura- eller forbruksopplysninger basert på faktisk forbruk eller avlesninger av varmfordelingsmålere til sluttbrukere minst hver måned. De kan også gjøres tilgjengelige via internett og oppdateres så ofte som de benyttede måleinnretningene og -systemene tillater. Varme og kjøling kan unntas fra dette kravet utenfor sesongene for oppvarming/kjøling.

3. Minstekrav til opplysninger i fakturaen

Medlemsstatene sikre at følgende opplysninger gjøres tilgjengelige for sluttbrukere på en klar og forståelig måte i eller sammen med deres fakturaer, når disse er basert på faktisk forbruk eller avlesninger av varmfordelingsmålere:

- a) Faktiske aktuelle priser og faktisk energiforbruk eller samlede varmekostnader og avlesninger av varmfordelingsmålere.
- b) Opplysninger om brenselblandingen som brukes og de tilknyttede årlige klimagassutslippene, også for sluttbrukere som forsynes med fjernvarme eller fjernkjøling, og en beskrivelse av de forskjellige skattene, avgiftene og takstene som får anvendelse. Medlemsstatene kan begrense kravet om å framlegge opplysninger om klimagassutslipp slik at det bare omfatter forsyning fra fjernvarmesystemer med en samlet nominell termisk effekt på over 20 MW.

- c) Sammenligning av sluttbrukerens faktiske energiforbruk med forbruket i samme periode året før, i grafisk form, klimakorrigert for varme og kjøling.
- d) Kontaktopplysninger om sluttkundeorganisasjoner, energibyråder eller tilsvarende organer, inkludert adresser til nettsteder der det kan innhentes opplysninger om tilgjengelige tiltak for energieffektivisering, sammenlignende sluttbrukerprofiler og objektive tekniske spesifikasjoner for utstyr som bruker energi.
- e) Opplysninger om tilknyttede klageprosedyrer, ombudstjenester eller alternative tvisteløsningsordninger som gjelder i medlemsstatene.
- f) Sammenligning med en gjennomsnittlig normalisert sluttbruker eller referansesluttbruker i samme brukerkategori. For e-fakturaer kan slike sammenligninger i stedet gjøres tilgjengelige på internett med henvisning i fakturaene.

Fakturaer som ikke er basert på faktisk forbruk eller avlesninger av varmefordelingsmålere, skal inneholde en klar og forståelig forklaring på hvordan beløpet i fakturaen ble beregnet, og minst opplysningene nevnt i bokstav d) og e).»

5) I vedlegg IX del 1 fjerde ledd skal bokstav g) lyde:

«g) Økonomisk analyse: Fortegnelse over virkninger

De økonomiske analysene skal ta hensyn til alle relevante økonomiske virkninger.

Medlemsstatene kan i beslutningsprosessen vurdere og ta hensyn til kostnader og energisparing som følge av økt fleksibilitet i energiforsyningen og av en mer optimal drift av elektrisitetsnettene, inkludert kostnadsbesparelser og besparelser som følge av reduserte infrastrukturinvesteringer, i de analyserte scenarioene.

Kostnadene og fordelene nevnt i første nummer skal minst omfatte følgende:

i) Fordeler

- Produksjonsverdien for forbrukeren (varme og elektrisk kraft).
- Eksterne fordeler som for eksempel fordeler med hensyn til miljø, klimagassutslipp, helse og sikkerhet, i den grad det er mulig.
- Innvirkning på arbeidsmarkedet, energisikkerhet og konkurransevne, i den grad det er mulig.

ii) Kostnader

- Kapitalkostnader for anlegg og utstyr.
- Kapitalkostnader for tilknyttede energinett.
- Variable og faste driftskostnader.
- Energikostnader.
- Kostnader for miljø, helse og sikkerhet, i den grad det er mulig.
- Innvirkning på arbeidsmarkedet, energisikkerhet og konkurransevne, i den grad det er mulig.»

6) I vedlegg XII første ledd skal bokstav a) lyde:

«a) utarbeide og offentliggjøre sine standardregler for hvordan kostnadene for teknisk tilpasning skal bæres og fordeles, for eksempel nettilkoplinger, nettførsterkninger og etablering av nye nett, forbedret drift av nettet og regler for hvordan nettkodene skal gjennomføres uten forskjellsbehandling, noe som er nødvendig for å kunne integrere nye produsenter som leverer elektrisitet produsert fra høyeffektiv kraftvarme til samkjøringsnettet.»